

[Stinus]

og øger derved krigsfaren. Danmarks sikkerhed er blevet mindre, og det samtidig med at USA har valgt en præsident, som ønsker øget oprustning, 13 pct. om året, og genforhandling af SALT II.

Ikke alene det amerikanske præsidentvalg, men også valget til kongressen giver grund til alvorlig bekymring med hensyn til fremtidige nedrustningsforhandlinger. Hvad nytter den megen snak om tillidskabende foranstaltninger i Madrid og andre steder, hvis disse modsvares af øget oprustning og nedfrysning af de i forvejen sparsomme resultater på nedrustningsområdet? Vi håber, at den nyligte amerikanske kongres vil forstå, at der i Europa er synspunkter, som går den anden vej.

For et år siden debatterede folketinget et spørgsmål om stationering af nye atomraketter i Vesteuropa. Det blev dengang pålagt regeringen at arbejde for en udsættelse af beslutningen i NATO. Det mislykkedes; beslutningen blev truffet. Nu har det vesttyske socialdemokratis formand, Willy Brandt, udtalt, at forudsætningen for stationering af de nye mellemdistanceraketter er amerikansk ratifikation af SALT II. En sådan ratifikation er blevet endnu mere tvivlsom efter det amerikanske valg, og der foreligger derfor en ny situation, som det vil være interessant at høre den danske regerings mening om. Agter regeringen at tage spørgsmålet om sammenhængen mellem stationering af mellemdistanceraketterne og ratifikation af SALT II op i NATO på linje med, hvad Willy Brandt har givet udtryk for?

Det svar, udenrigsministeren den 14. ds. har givet min partifælle hr. Bilgrav-Nielsen på et spørgsmål af samme art, tilfredsstillende ikke det radikale venstre. I udenrigsministerens svar understreges det, at Danmark ikke er blandt de lande, der skal opstille de nye atomraketter. Det er vi klar over, men der er tale om en NATO-beslutning, som Danmark i kraft af sit medlemskab er medansvarlig for, og vi må derfor fastholde, at regeringen må have en mening om det synspunkt, Willy Brandt har givet udtryk for: at opstilling af de nye atomvåben i Europa ikke kan finde sted, såfremt SALT II ikke er ratificeret.

Udenrigsministeren og folketinget er efter den NATO-debat, som for nylig fandt sted i folketinget, på det rene med det radikale venstres holdning til spørgsmålet om etablering af depoter beregnet til tungt militært

udstyr til brug for udenlandske landstyrker på op til 45.000 mand. Hvis nogen skulle være i tvivl, skal jeg gentage, at det radikale venstre kategorisk afviser en sådan optrapning af forstærkningspolitikken og fastholder, at der i givet fald vil være tale om en ændring af Danmarks hidtidige NATO-politik. Etablering af depoter til tungt krigsmateriel forekommer heller ikke at være i særlig god overensstemmelse med de tillidskabende foranstaltninger, vi taler så meget om i Madrid og andre steder.

En anden farlig ændring af NATO-politikken synes at være på vej. Det gælder spørgsmålet om NATOs geografiske virkeområde. Ifølge Berlingske Tidende for både den 19. ds. og i dag peger amerikanske officerer og Reagans partifæller nu på en mulig geografisk udvidelse af det nuværende forsvarsområde. Den amerikanske øverstkommanderende for NATO-styrkerne i det nordlige Atlanterhav har ligeledes ifølge Berlingske Tidende udtalt, at NATO og navnlig alliancens europæiske medlemmer har væsentlige interesser at forsvare i Sydvestasiens og Mellemøstens olieproducerende områder.

Vi har i dag af hr. Lasse Budtz hørt, at socialdemokratiet er modstander af en udvidelse af NATOs ansvarsområde. Det radikale venstre er helt enig i dette synspunkt, som vi håber også er regeringens.

Solidaritets er et ord, som ofte misbruges, men det synes at være et godt navn til de nye polske frie fagforeninger. Jeg skal ikke beskæftige mig meget med udviklingen i Polen, men det vil efter min mening være forkert slet ikke at nævne det, der sker, først og fremmest fordi Polen ligger så tæt på Danmark, som tilfældet er. Men det vedkommer først og fremmest polakkerne selv, det der sker. Polens problemer skal løses af polakkerne selv uden indblanding udefra. Det gælder indblanding fra Sovjetunionen og andre Warszawapagtlande, men det gælder også indblanding fra vestlige lande og kræfter i Vesten, som ser deres interesse i at puste til ilden uden hensyn til konsekvenserne for det polske folk. Afspænding, egentlig afspænding, er det, som vil betyde den største lettelse for det polske folk.

Som medlem af NATO, en forsvarsalliance for demokratiet, bør vi også ved denne lejlighed beskæftige os med forholdene i NATO-landet Tyrkiet. Det er let at fordøm-